

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 5C/68/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204202
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Bebej
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2013:5412204202.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudcom JUDr. Petrom Bebejom v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave - Staré Mesto, Župné nám. 13, IČO: 00166073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 09.05.2013 doručený tunajšiemu súdu e-mailom 10.05.2013 zamieta.

Súd žalobu zamieta.

Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Žalobou podanou na tunajší súd dňa 27.09.2012, aj pôvodne evidovanou pod sp. zn. 5C/68/2012, sa žalobca voči žalovanej domáhal náhrady majetkovej škody 175,- eur a nemajetkovej ujmy 165,96 eura, ktorá mala žalobcovi vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom pod sp. zn. EX 591/2006 voči povinnému T. M. tým, že tento súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní na vymoženie pohľadávky žalobcu voči povinnému, vzniknutej neplnením jeho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5500366.

Žalobu odôvodnil tým, že žalobca v súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. 5500366) navrhol podaním spísaným procesným postupom podľa ust. § 38 a nasl. zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „EP“), súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu voči povinnému T. M. pre svoju pohľadávku vzniknutú neplnením jeho záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. 5500366. Exekučnej veci bolo pridelené číslo EX 591/2006. Žalobca pre obavy o právny a faktický osud pohľadávky nútene vymáhanej súdnym exekútorom, ktorému bolo naposledy udelené poverenie na vykonanie exekúcie, spísal dňa 9/16/2010 (správne 16.09.2010) a podal postupom podľa ust. § 44 ods. 8 EP exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora. Žalobca legitímne očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Nestalo sa to napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené EP, resp. Občianskym súdnym poriadkom (ďalej len „O. s. p.“). V tejto súvislosti poukázal na právnu úpravu procesného postupu exekučného súdu vo veci rozhodovania o zmene súdneho exekútora, definujúcej dobu určenú na prijatie rozhodnutia, pričom prekročenie tejto doby je nutné s ohľadom na ochranu základných práv a slobôd kvalifikovať ako

porušenie zákona. Citujúc § 44 ods. 7 EP platného od 01.09.2005 a § 44 ods. 8 EP platného od 01.12.2006. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu (v skutočnosti súd nemá inú legálnu možnosť, než o návrhu len na základe posúdenia osoby nového exekútora rozhodnúť a teda do konania nevstupujú iné informačné podnety a nevykonáva sa dokazovanie), nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Ohľadne dôkazného bremena uviedol, že žalobca používa na označenie exekučnej veci všetky informácie, ktoré má k dispozícii a ktoré pozná. Exekučný súd neoznámil žalobcovi spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde.

Opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 7 EP, resp. od 01.12.2006 s ust. § 44 ods. 8 EP. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn.: I. ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Žalobca sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení uznesenia exekučného súdu zo dňa 15.12.2010 o zmene súdneho exekútora (skutkový dej bol zavŕšený doručením uznesenia o zmene súdneho exekútora).

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatňuje náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Majetková škoda 175,- eur, ktorá by nezaťažila žalobcu, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o zmene súdneho exekútora by dodržal zákonom stanovenú dobu, predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov žalobcom spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Žalobca vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur; na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom sumu 50,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur.

Poukázal na zmysel právnej úpravy zmeny súdneho exekútora obsiahnutej v ust. § 44 ods. 8 EP, ktorým je zakotvenie možnosti zmeny exekútora na základe žiadosti najmä v snahe o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti v exekučnom konaní, ako aj o zabezpečenie ochrany oprávneného pri nečinnosti súdneho exekútora. Žalobca pristúpil k podaniu návrhu po strate dôvery k exekútorovi, najmä pre jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane oprávnených záujmov žalobcu (žalobca mal odôvodniteľné podozrenie vzniku škody na jeho strane). Keďže exekučný súd ostal aj po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora nečinný, musel obdobie nečinnosti prekryvať žalobca svojou aktivitou cieľenou na udržanie bonity pohľadávky a jej zabezpečenia usmerňovaním exekútora a ďalších účastných orgánov. To predpokladalo aktívnu systémovú správu pohľadávky žalobcom.

Uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil tým, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je podľa neho dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že nastanú účinky predpokladané ust. § 44 ods. 8 EP, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky a vystavil oprávnené záujmy žalobcu rizikám zániku povinného neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora, zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolvenčii povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov (definovaných zákonom stanovenou lehotou danou k rozhodnutiu) a základných práv. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy uviedol neexistenciu akéhokoľvek účinného vnútroštátneho

prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, keď vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov a nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

K reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavné súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 77/02).

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu podľa Ústavy Slovenskej republiky a podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 120/2010 z 12. mája 2010).

Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musí v celom rozsahu rešpektovať uvedené základné právo účastníkov garantované v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 271/05).

Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal pre možnú analógiu z doktríny prijatej ústavným súdom, podľa ktorej, pokiaľ ide o zbytočné prietahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prietahmi vzťahuje satisfakcia vo výške 20.000,- Sk, t. j. cca 663,88 eura. Ohľadom primeranosti požadovanej výšky finančného zadostučinenia uviedol konkrétne nálezy ústavného súdu. Žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 eura za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu, teda 663,88 eura za rok : 12 mesiacov v roku = 55,32 eura za mesiac. V danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 90 dní! Žalobca postupoval podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a písomnou žiadosťou požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaná však do podania tejto žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Žiadal, aby súd rozhodol mezitýmnym rozsudkom o základe veci tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Dolný Kubín, pretože tento nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v uvedenom exekučnom konaní v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote a následne rozsudkom zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 175,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy 165,96 eura, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Identicky odôvodnil žalobca aj nároky uplatnené žalobou voči žalovanej evidovanej na tunajšom súde pod sp. zn. 5C/75/2012 (v nej žiadal priznať náhradu majetkovej škody 175,- eur a z titulu nemajetkovej ujmy 442,56 eura v súvislosti s exekučným konaním začatým žalobcom ako oprávneným voči povinnému U. Y. sp. zn. EX 1238/2003 pre vymoženie jeho záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5260204, v ktorom spísal 11/18/2010 a podal návrh na zmenu súdneho exekútora, o ktorej exekučný súd mal podľa neho rozhodnúť až dňa 25.07.2011, čím podľa neho bol exekučný súd nečinný viac ako 249 dní, ako aj žalobami evidovanými pod sp. zn. 5C/69/2012, 5C/71/2012, 5C/72/2012, 5C/73/2012, 5C/74/2012, 5C/76/2012, 5C/77/2012, 5C/78/2012, 5C/79/2012, 5C/81/2012, 7C/108/2012 a 7C/121/2012.

Uznesením z 11.04.2013 č. k. 5C/68/2012-34 tunajší súd ešte v štádiu pred nariadením prvého pojednávania spojil vyššie uvedené veci z dôvodu rovnakého okruhu účastníkov, obdobných nárokov uplatnených z identických skutkových a právnych dôvodov na spoločné konanie, ktoré sa ďalej viedlo pod sp. zn. 5C/68/2012.

Pred začatím prvého pojednávania vo veci 15.05.2013 súd však uznesením č. k. 5C/68/2012-78 vylúčil na samostatné konanie veci, ktoré boli pôvodne evidované pod sp. zn. 5C/69/2012, 5C/71/2012, 5C/72/2012, 5C/73/2012, 5C/74/2012, 5C/76/2012, 5C/77/2012, 5C/78/2012, 5C/79/2012, 5C/81/2012, 7C/108/2012, 7C/121/2012 s tým, že ďalej sa budú viesť konania v týchto veciach pod pôvodnými spisovými značkami z dôvodov podrobne uvedených v danom uznesení, ktorých danosť bola zistená až po spojení týchto vecí a ktoré podľa názoru súdu mali za následok, že tieto veci sa na spojenie nehodili a nebolo možné v nich (na rozdiel od ostatných dvoch vecí) meritórne rozhodnúť.

Žalovaná sa k veci vyjadrila vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 5C/75/2012 podaním doručeným súdu 15.02.2013, ktorým žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „ZoZŠ“) a uplatnila si právo na náhradu trov konania. Poukázala na nedostatky žaloby spôsobujúce podľa nej zmatečnosť podania, keď žalobca uviedol časť dôkazov, avšak v skutočnosti preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša žalobca sám. Taktiež zo žaloby nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti žalobcu na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (rozhodnutie II. ÚS 21/2002, IV. ÚS 374/2012). Pokiaľ žalobca tvrdí prietahy v konaní, neuvádza kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, neuviedol, ani po vyžadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovanej, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti (t.j. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania). Judikatúra Ústavného súdu SR nález z 03.05.2011 č. k. III. ÚS 69/2011-25) poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ má predovšetkým postupovať v zmysle zásady vigilantis iura (každý nech si stráži svoje právo). To, že tak žalobca nekonal, je možné pripísať iba jemu. Všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu. Túto právomoc má napr. predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené MS SR 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že pravdepodobne už dňa 27.09.2012 bola okresnému súdu doručená žaloba, je zrejmé, že žalobca ju nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Poukazujúc na § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 ZoZŠ uviedla, že v takomto prípade ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Napriek opakovaným výzvam MS SR žalobcovi na doplnenie žiadostí, bola doručená len všeobecná odpoveď, kde žalobca nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy/ústavné sťažnosti, ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolvenčnou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. Vcelku žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Preto MS SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) ZoZŠ nepovažuje nárok žalobcu za predbežne prerokovaný. ZoZŠ ustanovuje všeobecné podmienky, pri súčasnom splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1/ nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. K žalobcom namietanému nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdnemu exekútorovi na vyjadrenie, na vyčíslenie jeho doterajších trov (keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodne v tomto uznesení aj o trovách doterajšieho exekučného konania tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie u pôvodného exekútora) a na zaslanie príslušného exekútorského spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 EP. Žalovaná pripustila, že v jednotlivých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhoch oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť; v takých prípadoch exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora tak, aby v tejto lehote rozhodol aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému súdnemu exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. V

prípadoch podozrenia, že exekučný súd nekonal o návrhoch žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu povinnosť podľa ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka, keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku, ktorá mu podľa jeho tvrdení mala vzniknúť tým, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote. Poukázala na judikatúru Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02, konštatujúcu, že pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ústavný súd prihliada síce na lehoty, ktoré sú uvedené v ústave alebo v zákone (porovnaj napr. rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 64/97, na ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje), ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž ani v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR (I. ÚS 63/00).“ Vzhľadom na povahu úkonu, zákonom ustanovenú lehotu, lehotu, v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora), nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prieťahy, a teda za nesprávny úradný postup. Poukázala aj na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 EP, z ktorého je zrejme, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie, s ohľadom na zachovanie kontinuity konania. Poukázal aj na § 9 ods. 2 ZoZŠ (v znení účinnom od 01.01.2013) v súvislosti s tým, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov má žalovaná za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je pritom kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Podľa žalovanej efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať všeobecný súd v konaní o náhrade škody podľa ZoZŠ, ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní môže len Ústavný súd SR. Ohľadne žalobcom vyčíslenej materiálnej škody a nemajetkovej ujmy žalovaná uviedla, že podľa § 17 ods. 1 ZoZŠ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je o. i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku, ktorú žalobca podľa názoru žalovanej nepreukázal a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Požadovať paušálne sumy žalobcom uvádzané všeobecne za ním uvádzané činnosti je nesprávne a účelové. Žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech. Žalobca ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi, k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému vznikala/vznikla žalobcovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy. Aj u položky „udržiavanie“ systému ide o činnosť, ktorú musí žalobca vykonávať na každodennej báze, najmä pri poskytovaní úverov v takom rozsahu, ako ich poskytuje žalobca, aby sa naplnil účel fungovania spoločnosti daného druhu. Spoločnosť, ktorá sa špecializuje na poskytnutie úverov musí mať informačný systém. Požadovať

paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti, je nesprávne a znovu účelové. V súvislosti s paušálnou sumou na administratívne spracovanie urgencií exekučnému súdu a publikačné výdaje, je viac ako zrejmé, že si žalobca uplatňuje neprímerané čiastky (najmä s ohľadom, na skutočnosť, že väčšina uvádzaných zaslaných žiadostí o poskytnutie informácií sa mohla hospodárnejšie vykonať aj elektronicky). Na druhej strane, samotný zástupca žalobcu uvádza vo svojom stanovisku k žiadostiam o doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 02.07.2012, že „disponuje jednotnou a nedeliteľnou databázou návrhov v elektronickej forme (návrhy podával elektronicky v automatizovanom procese)“ a že „návrhy boli spracované v elektronickej forme a súdom boli odoslané v tejto forme rovnako tak elektronicky“. Z tohto dôvodu podľa žalovanej je uplatňovanie nároku na majetkovú škodu nepodložené a uplatňovať si 175,- eur paušálne za každého dlžníka je nielenže nadhodnotené, ale aj nepreukázané. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami/skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčíslovaniu škody zo strany žalobcu (ako tomu je podľa názoru žalovanej aj v tomto prípade) a preskúmanie predmetného nároku je znemožnené. Žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. K uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch a žalobcovej argumentácii, citujúc § 17 ods. 2 a 3 ZoZŠ uviedla, že poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eura, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Navyše, pri rozhodovaní Ústavný súd SR vychádza aj z významu sporu pre žalobcu, pričom v tomto prípade ide o veľkú spoločnosť poskytujúcu úvery fyzickým osobám. Ústavný súd SR prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyužil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy podľa vybraných nálezov Ústavného súdu SR, keď predseda súdu nemal možnosť prípadnú nápravu zjednať. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo). Žalobca uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež neupresnil, v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu“. Žalobca zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadostučinením. Napokon poukázala na aspekt dobrých mravov poukazujúc na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré je potrebné zohľadniť spolu s § 17 ods. 2 a 3 ZoZŠ pri formulovaní záveru o potrebe priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, resp. o výške takejto náhrady. V tejto súvislosti poukázala na podnikateľskú činnosť žalobcu a povedomie, ktoré je okolo žalobcu v súvislosti s touto činnosťou vytvorené. Žalobca a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízkopříjmových osôb. Záverom žalovaná uviedla, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Keďže uvedené vyjadrenie žalovanej, dané len ohľadne pôvodnej veci sp. zn. 5C/75/2012 pre „všeobecnosť“ v ňom uvádzaných skutočnosti sa obsahovo týka všetkých vecí označených žalobcom v jeho žalobách, ktoré boli označené dole na ich prvej časti ako „ZE“, s ohľadom aj na ospravedlnenie žalovanej z neúčasti na pojednávaní v tejto (už spojenej) veci, v ktorom odkazovala na svoje vyjadrenie k veci, súd dané vyjadrenie považoval za stanovisko žalovaného k celému predmetu tohto spojeného konania (v stave po vylúčení už vyššie zmienených vecí na samostatné konania).

Vo veci súd 11.04.2013 nariadil pojednávanie na deň 15.05.2013 o 12.15 h, na ktoré sa nedostavili volaný zástupca žalobcu a žalovaná napriek riadne vykázanému doručeniu (obom bolo predvolanie doručené 17.04.2013). Žalovaná svoju neúčast' ospravedlnila podaním doručeným súdu 10.05.2013 z dôvodu kolízie a aj hospodárnosti konania a nepožiadala o odročenie pojednávania. Zástupca žalobcu požiadala o zrušenie nariadeného pojednávania e-mailom doručeným súdu 10.05.2013 (v piatok o 17.31 h teda po pracovnom čase), ktoré bolo zaevidované podateľňou súdu dňa 13.05.2013). Zrušenie pojednávania žiadal z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a súčasne navrhol prerušenie tohto konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu, predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednáváním veci.

V jej odôvodnení žalobca poukázal na skutočnosť, že už v podanej žalobe označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený prejednaním a rozhodnutím veci, keď mu bolo doručené uznesenie krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Dolný Kubín nie sú z prejednávania veci vylúčení, s čím žalobca zásadne nesúhlasí. Má za to, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Dolný Kubín a rozhodnutie krajského súdu hodnotí žalobca ako nesprávne a zakladajúce zásah do jeho základných práv. Uviedol, že z dôvodu dosiahnutia ochrany svojich práv podal žalobca sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorej znenie zároveň priložil k podaniu, keď v tejto súvislosti navrhol prerušenie tohto konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., nakoľko ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu.

Súd k tomu uvádza, že ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. upravuje prípady, keď je súd obligatórne povinný prerušiť konanie v prípade, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť ani ako otázku predbežnú. Ide predovšetkým o otázky uvedené v ustanovení § 135 ods. 1 O. s. p. K prerušeniu konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. súd fakultatívne pristúpi vtedy, ak prebieha iné konanie alebo ak dal podnet na také konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2 O. s. p.). V danom prípade žalobca návrh na prerušenie konania odôvodnil podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, keď podľa jeho názoru krajský súd nesprávne rozhodol o nevyhlásení sudcov Okresného súdu Dolný Kubín z prejednávania predmetnej právnej veci, a preto je potrebné vyčkať na rozhodnutie ústavného súdu o tejto sťažnosti. Podanie sťažnosti na ústavný súd však žalobca nijako nepreukázal (napr. dokladom preukazujúcim odoslanie takej sťažnosti, resp. potvrdením o prijatí takej sťažnosti ústavným súdom), keď iba zo samotnej fotokópie sťažnosti nevyplývalo, že taká sťažnosť bola skutočne na ústavný súd podaná. Je na účastníkovi, ktorý podáva určitý procesný návrh, aby svoje tvrdenia odôvodňujúce podanie takého návrhu aj riadne a hodnoverne preukázal.

Odhliadnuc od uvedeného súd ďalej poukazuje na to, že podľa právnej teórie pojem „prejudicialita“ vo všeobecnosti znamená determináciu určitej právnej otázky inou právnou otázkou, od ktorej vyriešenia je priamo závislý výrok o spore, pričom túto otázku si môže v istých prípadoch posúdiť konajúci orgán sám. Klasická prejudicialita však znamená rešpektovanie rozhodnutia iného orgánu (v hierarchii konkrétneho systému ochrany práva nadradeného procesnému, konajúcemu orgánu) o predbežnej otázke (pozri Štefček, M., Ficová, S. a kol.: Občiansky súdny poriadok Komentár. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck. 2009. s. 290.).

V danom prípade Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený tunajšiemu súdu (príslušný na rozhodnutie o námietke zaujatosti podľa § 16 ods. 1 O. s. p., resp. o vylúčení/nevyhlásení sudcov tunajšieho súdu) rozhodoval o vylúčení, resp. nevyhlásení sudcov tunajšieho súdu z prejednávania tejto veci ohľadne veci aj pôvodne vedenej pod sp. zn. 5C/68/2012 práve žalobcom „spochybňovaným“ uznesením zo 04.12.2012 č. k. 7NcC/52/2012-18, a preto neobstojí tvrdenie žalobcu, že ide o otázku, ktorú nie je súd oprávnený riešiť. Súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu, keďže v danom prípade ide o otázku procesného charakteru, ktorá nemá priamy dopad na posúdenie nároku žalobcu, t. j. nemá priamy súvis s vyriešením sporu vo veci samej, a teda nejde o prejudiciálnu otázku, od ktorej vyriešenia priamo závisí výsledok sporu. Súd preto v danom prípade, rešpektujúc rozhodnutie krajského súdu ako nadradeného orgánu, má za to, že dôvod na prerušenie konania podľa vyššie uvedených ustanovení zákona nie je daný.

Ustanovenie § 135 O. s. p. ukladá súdu povinnosť rešpektovať okrem iného aj rozhodnutia ústavného súdu, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, avšak v uvedenej veci nie je ústavným súdom doposiaľ o tejto otázke rozhodnuté. Nejedná sa o otázku, ktorú by nebol všeobecný súd v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. oprávnený riešiť. Naopak, súd je povinný sa touto otázkou zaoberať a v súdnej veci bola predmetná otázka aj náležite v zmysle príslušných ustanovení O. s. p. posúdená súdom

nadriadeným procesnému súdu. V týchto intenciách súd dôvody na prerušenie konania podľa vyššie citovaných ustanovení nevzhliadol.

Z obsahu sťažnosti, ktorú mal podľa svojich tvrdení žalobca podať na Ústavný súd SR vyplýva, že ňou súčasne žiadal jej adresáta vydať dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Žiline zo 04.12.2012 sp. zn. 7NcC/52/2012 tvrdiac, že neodložením jeho vykonateľnosti mu vznikne značná ujma na právach najmä preto, že dôjde k založeniu právomoci zaujatého súdu prejednať a rozhodnúť žalobcovu vec. Aj s ohľadom na túto žiadosť súd nevidí najmenší dôvod, aby v tejto veci prerušoval konanie, pretože je v plnej dispozícii práve ústavného súdu posúdiť závažnosť argumentov žalobcu pre vydanie ním navrhovaného dočasného opatrenia aj v kontexte s jeho argumentmi ohľadne samotnej sťažnosti, v súvislosti s ktorou sa domáha vydania takéhoto dočasného opatrenia.

Preto súd v skutočnostiach uvádzaných žalobcom nevidí dôvod na prerušenie tohto konania či už podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. alebo § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., nepovažujúc za takýto dôvod ani sťažnosť žalobcu spojenú s návrhom na odklad vykonateľnosti (a to ani v prípade, ak ju skutočne žalobca podal na ústavný súd).

Z vyššie uvedených dôvodov súd zamietol návrh zástupcu žalobcu na prerušenie konania, predovšetkým so zreteľom na nepreukázanie danosti hlavného dôvodu, ktorým žalobca (jeho zástupca) prerušenie konania odôvodňoval, teda toho, že sa žalobca reálne obrátil na Ústavný súd SR so sťažnosťou (ním doručená sťažnosť sa pritom mala výslovne dotýkať len rozhodnutia odvolacieho súdu v pôvodnej veci sp. zn. 5C/68/2012, ktorým nedošlo k vylúčeniu zákonného sudcu tejto veci a ani len netvrdil, že by mal takú sťažnosť podať aj v súvislosti s ďalšou vecou tvoriacou predmet tohto spojeného konania), považujúc postup žalobcu (jeho činnosť realizovanú len s krátkym časovým predstihom pred termínom nariadeného pojednávania), včítane jeho procesného návrhu na prerušenie konania, za výslovne účelový, keďže predvolanie bolo zástupcovi žalobcu doručené takmer mesiac pred určeným termínom pojednávania. Keďže súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a ešte predtým žiadosti zástupcu žalobcu o odročenie pojednávania nevyhoveli, vo veci konal a v záujme toho, aby medzi účastníkmi bol čo najskôr odstránený stav právnej neistoty vo vzájomných vzťahoch súvisiacich so žalobcom uplatnenými nárokmi a vo veci sa nevyskytovali prietahy vyvolané účelovým postupom jednej zo sporových strán, vychádzajúc z vykonaného dokazovania aj vo veci rozhodol v ich neprítomnosti.

Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobca pred podaním žaloby podal na MS SR v žalobe (žalobách) uvádzanú písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie uplatneného nároku podľa § 15 ods. 1 ZoZŠ a že na jej podklade nedošlo ku dňu rozhodnutia súdu čo i len k čiastočnému uspokojeniu žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy. Keďže už od podania žaloby do rozhodnutia súdu uplynula lehota viac ako 6 mesiacov, súd aj v záujme hospodárnosti konania nepotreboval za potrebné zisťovať, kedy konkrétne bola taká žiadosť podaná, keďže nepochybne táto bola podaná ešte pred podaním žaloby a od jej podania už uplynula 6-mesačná lehota, mohol sa už žalobca (v čase kedy súd vo veci rozhodol) domáhať uspokojenia uplatneného nároku na súde (súd v čase vydania rozhodnutia už nemohol z predčasného uplatnenia nároku žalobcom na súde pred uplynutím 6-mesačnej lehoty vyvodzovať nejaké procesné dôsledky).

Z pripojených Er spisov tunajšieho súdu súd zistil, že z exekučnej veci sp. zn. 10Er/758/2006 (EX 591/06), ktorej sa týka vec aj pôvodne - od podania žaloby vedená pod sp. zn. 5C/68/2012 vyplýva, že exekučnému súdu bol dňa 20.09.2010 doručený návrh oprávneného datovaný k 16.09.2010 o zmenu súdneho exekútora (z dovtedajšieho exekútora Mgr. Kráľa na JUDr. Rudolfa Krutého) podaný elektronickými prostriedkami so zaručeným elektronickým podpisom. Následne 15.10.2010 vyšší súdny úradník požiadal Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. o zaslanie úverovej zmluvy z 22.07.2005, splátkového kalendára, VOP k úverovej zmluve a návrhu oprávneného z 21.03.2006. Súčasne vyzval (dovtedajšieho) súdneho exekútora Mgr. Mariána Kráľa, aby oznámil, či v danej exekučnej veci sa podarilo vymôcť nejakú časť pohľadávky a trov a ak áno o zaslanie ich špecifikácie a tiež aby v poskytnutej lehote 10 dní vyčíslil trovy exekúcie podľa § 14, § 15 a nasl. vyhlášky č. 288/1995 Z. z. v znení účinnom do 30.04.2008. Správa od súdneho exekútora s vyčíslením trov exekúcie bola súdu doručená 04.11.2010. Požadované listiny od Stáleho rozhodcovského súdu boli súdu doručené až 26.11.2010. Exekučný súd uznesením z 15.12.2010 č. k. 10Er/758/2006-44 rozhodol jednak, že I./ návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora nevyhovuje, súčasne II./ vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil a III./ uložil povinnému nahradiť trovy exekúcie vzniknuté súdному exekútorovi Mgr. Mariánovi Kráľovi v sume 76,92 eura do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť čo do výroku I./ 21.01.2011 a

čo do výrokov II./ a III./ po tom, ako boli potvrdené odvolacím súdom po podanom odvolaní žalobcu ako oprávneného uznesením z 31.05.2011 č. k. 6CoE/94/2011-58, dňa 03.10.2011. Exekučný súd teda o žiadosti žalobcu o zmenu súdneho exekútora rozhodol (negatívne) s odstupom 2 mesiacov a 25 dní od jej podania, keď súčasne tým istým uznesením rozhodol aj o zastavení exekučného konania.

Z exekučnej veci sp. zn. 7Er/450/2003 (EX 1238/2003) ktorej sa týka vec pôvodne vedená pod sp. zn. 5C/75/2012 vyplýva, že v danej veci nie je evidovaný žiadny návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. V žalobe pritom žalobca uvádza neexistujúci dátum (11.18.2010), kedy mal spísať takýto návrh a zo žaloby je nezistiteľné, kedy mal byť takýto návrh podľa žalobcu doručený exekučnému súdu. Súd len pre úplnosť uvádza, že dané exekučné konanie bolo ukončené tým, že exekučný súd uznesením z 25.07.2011 č. k. 7Er/450/2003-13 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju a tiež rozhodol, že náhradu trov exekúcie súdnej exekútorke JUDr. Márii Krasňanovej (konajúcej v danej veci od začatia exekučného konania až do jeho právoplatného ukončenia) nepriznáva. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť po tom, ako bolo po odvolaní oprávneného potvrdené uznesením Krajského súdu v Žiline z 09.11.2011 č. k. 2CoE/31/2011-22, dňa 13.12.2011.

Podľa § 3 ods. 1 ZoZŠ v znení účinnom do 31.12.2010 štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. ZoZŠ vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1, 2 ZoZŠ štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1, 2 ZoZŠ uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonných rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia týchto troch podmienok: 1) existencia škody (majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch), 2) nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3) príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Zákon neobsahuje vyčerpávajúcu definíciu pojmu nesprávny úradný postup. Podľa obsahu tohto pojmu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup spravidla nemožno v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Za nesprávny úradný postup sa však podľa výslovného znenia § 9 ods. 1 ZoZŠ považuje (aj) porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

ZoZŠ nedefinuje ani pojem škody a preto je ho potrebné vykladať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka - „OZ“ (§ 25 ods. 1 ZoZŠ odkazujúci v odkaze pod čiarou pod č. 12 na uvedený zákon) ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitelná poskytnutím majetkového, predovšetkým peňažného plnenia. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk (§ 17 ods. 1 ZoZŠ - obdobne § 442 ods. 1 OZ). Skutočná škoda predstavuje

ujmu znamenajúcu zmenšenie, zničenie, stratu, zníženie, resp. iné znehodnotenie majetkového stavu poškodeného oproti stavu pred škodnou udalosťou, predstavujúcou majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť pre uvedenie veci do predošlého stavu ak je to možné. Ušlý zisk predstavuje zmarený majetkový prospech - zmarené zväčšenie alebo rozmnoženie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné očakávať s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, k čomu nedošlo práve (výlučne) v dôsledku škodnej udalosti v dôsledku žalobcom vytykaného nesprávneho úradného postupu.

Príčinná súvislosť je daná, ak je medzi nezákonným rozhodnutím a škodou vzťah príčiny a následku. Príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nesprávneho úradného postupu nevznikla. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti, ktorá je skutkovou otázkou, treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala (skúmanie vecnej súvislosti príčiny a následku).

Jediným dôvodom, ktorým žalobca odôvodňoval nesprávnosť úradného postupu tunajšieho súdu v dotknutých exekučných konaniach bolo „nedodržanie 30-dňovej lehoty“ podľa § 44 ods. 7 EP (v znení účinnom od 01.12.2006), resp. § 44 ods. 7 EP (v znení účinnom od 01.09.2005). Nesprávny úradný postup v tomto prípade mal teda predstavovať porušenie povinnosti súdu urobiť úkon v zákonom ustanovenej lehote, resp. zbytočné prietahy v konaní.

Je nepochybné, že vo veci pôvodne vedenej pod sp. zn. 5C/75/2012 nemohlo dôjsť k vytykanému nesprávnemu úradnému postupu, pretože z exekučného spisu 7Er/450/2003 mal súd spoľahlivo preukázané, že žalobca vystupujúci v ňom ako oprávnený vôbec nepodal návrh na zmenu súdneho exekútora, teda súd nemal o akom (takomto) návrhu rozhodovať, tobôž oneskorene. V tejto veci nepochybne absentuje existencia žalobcom tvrdenej skutočnosti, ktorá mala predstavovať nesprávny úradný postup exekučného súdu a teda nemôže byť daná ani zodpovednosť žalovanej za žalobcom tvrdenú škodu (v danom prípade nepreukázanú ako je uvedené nižšie) pre nesplnenie jedného zo základných predpokladov pre vznik takejto zodpovednosti.

Vo veci aj pôvodne vedenej pod sp. zn. 5C/68/2012, v ktorej si žalobca voči žalovanej uplatňoval v súvislosti s exekučným konaním sp. zn. 10Er/758/2006 náhradu „paušálnej“ škody 175,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy 165,96 eura, exekučný súd rozhodol s odstupom 2 mesiacov a 25 dní, teda z pohľadu lehoty stanovenej v § 49 ods. 8 EP v znení účinnom od 01.12.2006 s odstupom 1 mesiaca a 25 dní po jej uplynutí. Nie je však pravdou, že by exekučný súd mal byť od podania návrhu na zmenu súdneho exekútora až do rozhodnutia o tomto návrhu (v období od 20.09.2010 do 15.12.2010) nečinným. Pre účely svojho rozhodnutia (v danom prípade nielen o predmetnom návrhu, ale komplexne o ohľadne celého exekučného konania) si totiž (ako to už bolo uvedené vyššie) súd vyžiadal aj dokumenty zo spisu od orgánu, ktorý vydal exekučný titul, ktoré boli súdu zaslané s odstupom 1 mesiaca a 16 dní od ich vyžiadania a už len táto skutočnosť takmer „vyčerpala“ celý čas, o ktorý exekučný súd rozhodol nad rámec zákonom stanovenej lehoty. Súčasne s vyžiadanim uvedených podkladov si exekučný súd vyžiadal od súdneho exekútora Mgr. Mariána Kráľa vyčíslenie trov exekúcie a oznámenie, či sa mu v doterajšom konaní podarilo vymôcť nejakú časť pohľadávky a trov, so zaslaním ich špecifikácie. S ohľadom na uvedené nie je zrejmé, v čom konkrétne videl žalobca „nesústredenú činnosť“ exekučného súdu takej intenzity, ktorá mala mať za následok prietahy v konaní. So zreteľom na skutočnosť, že súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora tak, že mu nevyhovel, a to práve v súvislosti s tým, že rozhodol o zastavení celého exekučného konania, bez ohľadu na dĺžku času rozhodovania exekučného súdu, by nemohlo dôjsť k naplneniu tvrdených „očakávaní“ žalobcu, že vďaka zmene exekútora dôjde k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Pritom súdny exekútor aj po doručení návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora bol povinný (až do času, kým súd nerozhodol o zastavení exekučného konania) vykonávať všetky potrebné úkony vedúce k vymoženiu vymáhanej pohľadávky, takže do rozhodnutia exekučného súdu o návrhu žalobcu ako oprávneného na zmenu súdneho exekútora boli vytvorené „rovnocenné“ podmienky pre činnosť súdneho exekútora oproti stavu pred podaním zmienenej návrhu žalobcu. Paradoxne o niečo dlhší časový priestor dokonca vytváral lepší predpoklad pre vymoženie vymáhanej pohľadávky, než ak by bolo exekučným súdom rozhodnuté skôr a ak počas obdobia spadajúceho mimo rámec zákonom stanovenej lehoty nedošlo k vymoženiu vymáhanej pohľadávky alebo nejakej jej časti, tak tomu nebránili iné skutočnosti, napr. nemajetnosť povinného atď.

Sám žalobca nepriamo „pripúšťa“ možnosť (opodstatneného) prekročenia lehoty stanovenej zákonom pre exekučný súd, keď tvrdil, že v danom prípade nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca počas konania nachádzal, z čoho možno vyvodíť, že ak by exekučný súd vykonával potrebné úkony pred rozhodnutím o návrhu na zmenu exekútora a napriek tomu by prekročil lehotu, šlo by o „ospravedliteľnú okolnosť“.

Pritom podľa judikatúry Ústavného súdu SR ani prípadné samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní (I. ÚS 16/2002).

Žalobca nepreukázal, že by ohľadne dotknutého exekučného konania príslušný orgán (či už predseda súdu v rámci posudzovania sťažnosti účastníka konania podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. alebo Ústavný súd SR rozhodujúci o prípadnej sťažnosti niektorého z účastníkov exekučného konania) konštatoval existenciu nejakých prietahov v konaní.

Naopak z úkonov vykonaných exekučným súdom v „rozhodnom“ období je podľa názoru súdu zrejmé, že tunajší súd si pre svoje rozhodnutie zadovážoval potrebné podklady, z ktorých niektoré boli súdu doručené až s odstupom viac ako mesiac a 10 dní. Súd v súvislosti s rozhodovaním o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora pristúpil ex offo aj k preskúmaniu rozhodcovského rozsudku predstavujúceho exekučný titul v danom exekučnom konaní z hľadísk vymedzených § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. (ďalej len „ZoRK“) Nemala by totiž zmena súdneho exekútora v exekučnom konaní, ktoré je potrebné pre vady exekučného titulu zastaviť a v ktorom by už novonavrhovaný exekútor reálne nemal časový priestor pre vykonanie úkonov potrebných na vymoženie vymáhanej pohľadávky. Činnosť exekučného súdu, osobitne vo veciach, v ktorých exekučný titul predstavuje rozhodcovský rozsudok v spotrebiteľských veciach je náročnejšia, vyžadujúca si aj tomu zodpovedajúci časový priestor. V exekučnom konaní je totiž súd zo zákona nielen oprávnený, ale povinný aj bez osobitného návrhu (nielen v štádiu pred udelením poverenia na vykonanie exekúcie, ale aj v ďalších štádiách exekučného konania) preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v § 45 zákona ZoRK, či je takéto rozhodnutie materiálne nevykonateľné. V tomto prípade sa exekučný súd musel oboznámiť s rozsiahlou dokumentáciou súvisiacou s vydaním rozhodcovského rozsudku, ktorú po tom, ako mu bola na jeho žiadosť doručená z rozhodcovského súdu, musel následne vyhodnotiť a svoje zistenia vedúce k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia exekúcie vo svojom rozhodnutí náležite odôvodniť, na čo je potrebný určitý časový priestor. V činnosti exekučného súdu v dotknutej veci nebolo zistené, že by časový priestor od doručenia návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, do rozhodnutia súdu o tomto návrhu, bol exekučným súdom využitý neefektívne. Žalobca nepreukázal a ani v žalobe neoznačil nejaké dôkazy, ktoré by preukazovali, že by prípadne orgán na to povolaný rozhodol o existencii prietahov v konaní v dotknutých exekučných konaniach, ktoré by sa navyše mali vyskytovať (vychádzajúceho zo skutkového vymedzenia uplatneného nároku v žalobe) práve v zmienenom období - do rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Vykonaným dokazovaním nemal súd preukázané naplnenie ani jedného zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za prípadne vzniknutú škodu žalobcovi, teda ani samotnú škodu (v tomto smere súd poukazuje na vyjadrenie žalovanej - jeho časť, v ktorej poukazuje na to, že žalobca nepreukázal vznik a aj výšku ním tvrdenej škody vyčíslenej „paušálne“, s ktorým sa súd stotožňuje) a tiež to, že v žalobách, inak veľmi obsiahlych, žalobca neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by preukázali ním tvrdenú škodu, ale predovšetkým to, že by vôbec došlo v dotknutých exekučných konaniach v žalobcom vymedzenom období k nesprávnemu úradnému postupu, pri odôvodňovaní ktorého navyše žalobca uviedol viaceré nepravdivé okolnosti, predovšetkým pokiaľ tvrdil nečinnosť exekučného súdu vo veci 10Er/758/2006 (EX 591/2006) v ním vymedzenom období a pokiaľ tvrdil, že návrh na zmenu exekútora podal aj v exekučnej veci sp. zn. 7Er/450/2003 (EX1238/2003). Keďže súd nemal preukázanú žalobcom tvrdenú príčinu a ani následok, ktorý táto príčina mala spôsobiť, nemôže byť daný ani ďalší nevyhnutný predpoklad pre dôvodnosť nároku na náhradu škody, a to príčinná súvislosť medzi (nepreukázaným) nesprávnym úradným postupom a (nepreukázanou) škodou. Napokon zo žalôb nevyplýva, že by vôbec po tom, ako boli obe dotknuté exekučné konania zastavené, mal mať žalobca reálnu snahu podniknúť nejaké právne kroky vedúce k uplatňovaniu si pohľadávok tvoriacich ich predmet alebo nejakej ich časti voči povinným, ktoré by boli práve (výlučne) v dôsledku dĺžky konania exekučného súdu návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora neúspešné a nie pre iné dôvody. Preto súd žalobu (žaloby)

žalobcu tvoriace predmet tohto spojeného konania (vo veciach po podaní žaloby vedených pod sp. zn. 5C/68/2012 a 5C/75/2012) v celom rozsahu ako nedôvodné zamietol.

O trovách konania súd rozhodol tak, že žalovanej ako úspešnej účastníčke, ktorej by inak za použitia § 142 ods. 1 O. s. p. prináležalo právo na náhradu účelne vynaložených nákladov súvisiacich s týmto konaním, právo na ich náhradu nepriznal, pretože žalovaná, ktorá si síce uplatnila právo na náhradu trov konania, žiadne konkrétne trovy nevyčíslila a z obsahu spisu nie je zrejmé, že by žalovanej v súvislosti s týmto konaním vznikli nejaké trovy v konkrétne zistiteľnej výške.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.), písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).